

COLAS GUTMAN
Süper Kahramanlar Yüksekten Korkmaz

COLAS GUTMAN 1972'de Paris'te doğdu. Dramaturji eğitimi aldıktan sonra bir süre tiyatro yönetmenliği yaptı. 2006'dan itibaren kitap yazmaya başladı ve bugüne kadar ondan fazla çocuk kitabı yazdı. *L'enfant* (Çocuk) adlı kitabıyla 2012'de Sorcières Ödülü'nü aldı.

Les super-héros n'ont pas le vertige

© 2010 L'école des loisirs, Paris

Bu kitabın yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla
L'école des loisirs'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 1736 • Çocuk Kitapları Dizisi 96

ISBN-13: 978-975-05-1030-4

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

COLAS GUTMAN

Süper Kahramanlar Yüksekten Korkmaz

Les super-héros n'ont pas le vertige

ÇEVİREN Tuvana Gülcan

SÜPER KAHRAMAN OLMAK İÇİN İNSANIN ADININ MAURICE ACKERMAN OLMASI YETMEZ

Süpermen, Batman, Örümcek Adam... hepsinin kahramanlıklarına başladıkları bir gün olmuştur. Ben, Maurice Ackerman, süper kahramanlığa bir pazartesi günü merdiven boşluğunda başladım. Üç yaşındaydım ve asansör bozukttu. Merdivenden inerken büyük bir risk aldığımın farkındaydım, çünkü annem Eliette Ackerman, hiç durmadan aynı şeyi tekrarlıyordu:

“Momo, tirabzana tutun, tepe üstü düşeceksin.”

Buna rağmen bir tek saniye duraksamadım. Çok doğal bir şeymiş gibi, aynı anda üç basamak birden atladım. Benim süper kahramanlık maceram da böylece üç yaşında üç basamakla başlamış oldu.

Annem olayı anında kaptı ve bağırmaya başladı:

“Yaşıyor, yaşıyor! Bu bir mucize!”

Elbette o benim annem ve olayları abartmayı sever, ama o anda eşsiz bir şey başardığımı anladım. O üç ba-

samak üzerinde havada asılı kalıp bir sabun köpüğüne dönüştüm. Birkaç saniye uçtum ve bir saniye sonra bir yaşam kurtardım.

Bileğimi burksaydım muhtemelen kalp krizinden gidecek olan annemin yaşamını değil, komşumuz Bayan Polenta'nın hayatını kurtardım.

“Anne, düğme bas!” dedim.

(Üç yaşındaydım ve aptallar gibi konuşuyordum.)

“Hayır Momo, bak, asansör bozuk, bassak da bir işe yaramaz.”

Kendimi yine bir sabun köpüğüne dönüştürüp düğmeye kadar yükselebilirdim, ama bu şerefi anneme bahşetmek istedim ve dedim ki:

“Kucak!”

“Momo, beni bunaltıyorsun ama, zaten geç kaldık!”

“Kucak, yoksa ciyak.”

O zamanlar konuştuğum dilde bu, eğer beni kucağına almazsa, kendimi yere atacağım, salya sümük ağlayıp tepineceğim ve bütün komşular duyup halime acısın diye avazım çıktığı kadar “anne kötü” diye bağıracağım anlamına geliyordu. Annem pes etti. Beni kucağına aldı ve ben de asansörün beni şiddetle kendisine doğru çeken o kırmızı düğmesine bastım. Asansörün çalışması ihtimali birkaç binde birdi; tam o anda Bayan Polenta'nın alışveriş sepetiyle gelip “Momo, hayatımı kurtardın!” demesi ihtimali ise birkaç milyonda birdi.

Ama olan tam da buydu.

Acaba Süpermen süper olduğunu hemen anlamış mıdır? Bilmiyorum, ama ben bir süper kahraman olduğumu o gün Bayan Polenta'nın gözlerinden okudum.

Sorun şu ki, o zaman bu zamandır, bekliyorum. On yaşıma geldim ve sanki kölesiymişim gibi bana sürekli alışveriş torbalarını taşıtan Bayan Polenta'yı bir kenara bırakacak olursak bir işe yaradığım yok. Zamanımın çoğunu odamda elektrikli trenlerimi raydan çıkarmak ve bağlantı girişi sorunlu olan oyun konsolumu düzeltmekle geçiriyorum. Bazen düşünüyorum da, belki de Bayan Polenta'nın hayatını gerçekten kurtarmadım, lafın gelişi öyle söyledi. Ben yalnızca torbalarını asansörle yukarı çıkarmasına yardımcı oldum. Ama sonra dönüştüğüm o sabun köpüğünü ve üzerinden uçtuğum üç basamağı düşünüyorum ve hemencecik yeniden Süperackerman oluveriyorum. Bu benim süper kahraman adım, Süpermomo biraz banal kaçıyor da.

Bu çifte yaşamımdan annemle babamın haberi yok tabii ki. Benden söz ederken, beni adının Maurice olduğunu söylemekten utanan, içine kapanık, ketum bir oğlan çocuğu olarak tarif ediyorlar. Pembe taytla ortalıkta dolanıp yerli yersiz gezegeni kurtaracağını çığırın bir üşütük olmadığım kesin. 3. sınıfta japon balığına benzediğini sanan Erwan Leblanc adında bir çocukla birlikte okumuştum. Bunu söyleye söyleye anne-

siyle babasını kendisini “hassas çocukların” gittiği özel bir yatılı okula yollamak zorunda bıraktı. Şimdilik göze batmamaya çalışıyorum, ama bir gün sahip olacağım olağanüstü güçlere karşı koyamayacağımı, bu güçlerin bana büyük sorumluluklar yükleyeceğini adım gibi biliyorum.